

szűrt realizmus

magánkiadás budapest 2019

lelovics zoltán

szűrt realizmus

tabula rasa

nmagam
önzéséből lettem én
a számadás
most tetten ér
lerágott csont
vedlett bőr
eldobott metaforákból
épített hazugság
ez az igazság

naphosszat koldulok
a mindenségnél egy jó szóért
sorban állok a lyukas posztóért

bemutatom

talán aludni kén
de egyszer úgy igazán
nem hullámoznának a falak
s nem úsznának szembe halak
utcára meredők szaruján
és a vizet sem a csarnokon kívül
keresem ahol pálcikaszzerű karok
nyitják a csapot s nem kihűl
a látvány
csupán a belül
növekvő hatvány
nehezül

e

aludni

m agához ragadott a hajnal
a nap még sehol de már olvadok
ropogós kenyér a vajjal
harapó szád után sorvadok

kenyér

szerda van a legszebb egy esti csókhoz
de nem is ragaszkodom
naphoz héthez hóhoz
csak ne jussunk szóhoz **Z**

szerda

b eszűkülnek a terek
tavasz döntöget telet
nyárra fekszik az ősz
vágyakozva elidőz
napkerék forog az égen
és az évszakok egészen
elámulva nézik
ahogy az idő enyészik
aláhull minden pillanat
s bennük motozó mozzanat
csak egy van ami örök
amit magamban megőrölök

pillanat

a csillagok is fáradna
vánszorgó esti égről
tűzesőként áradnak
s gyertyatartó-oszlopokra
függőágyuk kötik
csigavonal-zárt-álmukat
gúzsvágyukba költik
elálmodják lelkük
felszakad a test
eltűnik a tömeg a vonzás
elköszön az est

k

hazafelé

S em orr sem száj sem szem
de akkor mire is emlékszem
így mutatja magát az éj
feketellő csillagporos lepelét
s a k(i)út felköpi a keserű lét-
ez lenne a keserű lét-
ezés ez és ez és ez

arcátlan

az arc átla
ezért is írjuk a-val
de az is lehet
valaki homlokon öntötte savval
és múltidő az ékezet
az a kopaszon érkezett

n

arcátlan

Öngyilkosságot követ el a nappal
amit nem követel senki
érzi este szeretne lenni

változás

szeme
szennygödörnyi vödör
hányi jár belém a lélek

m

szemgödör

bójakat ültettem a gerincre éles élnek
útra kelnek mennek mendegélnek
fogaik ropogtatják talpuk a havat
győztes és vesztes egyformát avat

bóják menetelése

ortler

nem akarok mást csak hegyeket
ceruzavég vagy arcból kivillanó fogak
okozta hegeket
és felszántott bőrt
ne rejtse hüvely azt a tört
csákányozd vele a havat
a fagyott kérgű-vérű gleccsertavat
kapaszkodj a csúcsra hol nem rom
az orom
de meleg lehelettől izzik a farkasorrom

hegyek

látom a napo
önmaga tajtékjába fúl
hamvadó egén
árvult hajlékába hull
a fényről álmodó
lehámozott szem
nem kérdés nem válasz
kinyissa-e vagy sem

hám

rókakölykök melyikötök éhes
én éhes én éhes
jöhet egy kis véres
sütve másként rémes

sül

ki mondja meg ki serceg
a tepsiben kis herceg

rókavacsora

eltévedtem az erdőt járv
sikoltottam fába zárva árva
féreg
lombokig ért az aljnövényzet
köröskörül roppant páfrányos
áthatolhatatlan
helyzetem halmozottan hátrányos

eltévedtem

† engernyi szeméből
sír a kukoricacső
csuhéja remegve zizeg
a szél csak izeg-
mozog már döntené szárát

majd kóróból épített bálát
görgetnek az évek
míg leperregnek a képek
s kócolja őszülő szakállát
de nem várja meg a havat

az ősz hóhér karja arat

tengernyi szem

a kukoricaszárak fejemig érne
fülemen madárfészek lóg
hátamon még puha a kéreg
a dús-zöld fű bokán karol
egy aprócska fa vagyok az erdő szélén
gabonatábla peremvidékén
évről-évre gyűrűzők a kornak
várom a fejszét
lombhullatok a pornak

fának lenni

n apisten szülötteként köszöntelek téged
ó gabonák tetején lépkedő
ó déméter ó ceres
kérlek szeress
éles sarlóddal
érintsd meg szár testem
és rajtuk keménykedő magjaim
ontsd elénk
örölj lisztet az éhezőknek
és fonj dicső koszorút
a halálba érkezőknek

aratás előtt

botomra húzom a hold ezüst sarlaját
egy testként aratjuk csillagok apraját-
nagyját szemünk káprázta
pillanatot pásztázza
széles és messzi égi mezőn
rettentő hőség füledt levegőn
várva a vágy mi egyre hajt
száraz után magot fial

aratás

m ezőköntös takarja méz illatú hátát
szél lopózik és megmutatja vállát
illatáról kérdezem ó ez berkenye
ő csak nevet ajkán nyílik a gesztenye
válaszol és szívéből virágok ezre csordul
átkarol haja aranybarnába fordul

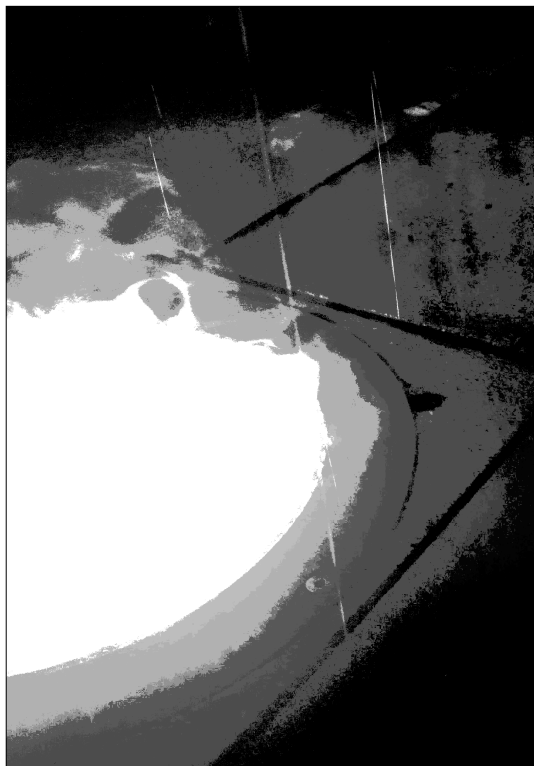
gesztenye

a világ közep
nem te vagy
közeped se én
összekulcsolt kezekkel
egymást perdítvén
forgunk körbe
hol közel és távol
egyszer a menny
másszor a gyászol

napéjfüggőség

e leredt az eső
tükörmázat simogatott elő
és a föld szelleme távozni volt kénytelen
pislognak a lámpák kialszanak
sötétség van minden olyan fénytelen

tükör

komárom

m adarak sereglettek
seregély kakukk rigó
ahol szárnyuk mint tengely összeér
az legyen az origó
hegyes éles csőrüket
az ég ívére szegik
horizont feletti szögben
metszéspont a zenit

madarak rendszere

felhőgombolyaggal játszanak a macskák
hátukra ülnek gyí lovacsákák
szélvész ügetnek
s nyomukban vihar kereked
esőt fial gyorsan csepered
szálfolyóvá
csomóceánná válóriás tóvá
tengeredik
ó már fárad a játék alábbhagy
s domborodó gombolyaggá
szenderedik

k

gombolyag

p erzselőn éget a gyertyán a láng
hajolj közelebb halld szótlan csupán
mit súg s feléd lobog
sovány gyertyán a tűzben ropog

gyertyán

a minap csomagolásom nézegete
összetevőim címkét kézbevetem
és olvasom miből is áll e halmaz
szívem nyomokban téged tartalmaz

m

tarthalmaz

m egöltem apám
és halott anyám méhébe temettem
haldokló fivérem s nővérem felettem
hunyta szemét örökre
már nincs aki szólhatna az örökre
mert vakságot fogadtam
és halálom a néma csendé lesz

örökké az új napra várva

nyugodj ég békébe
önmagad szomorú kékjében
hol tebenned a villám
sápadt szárnyú csillám-
színnel ragyog
utoljára egy fa lombjára rogy

n

rip

a z ős lassan halad
még itt volt ma reggel
dér csípte hajad
álomzuhatag sereggel
gesztenye póznák
és fahéj oszlopok közé
pók ujjával hamut sző az ős

ő sz

halovány az es
derengve játszik a hold hiányzó része
de rengve vettem észre látszik ó egésze
egek tengerén csónaktenyerére ült
királynőjét viszi ki a mélységbe dűlt

halovány

e nyomja lélegzetét a nagyváros
lépte utat kutat s keresi
fuldokolva sáros
lába nyomát
megszédül
látva honát
az azt burkoló homály
mögött a hegy
innen az ismeretlenbe megy

hazafelé

valaki elcsalta az időt ellopta járásá
és álmosan pislogó csillagpalántákat
ültet a hármashatár végtelen erdeibe
kezében ébredő nappal hazatereli őket
és a fenyők dermedt városokba mennek

hazafelől

e gytengelynyi forgás
lendít világot
kiperdít sarkából
mit isten megáldott
leheletnyi élet
abszolútum séta
e kozmikus transzlétre
vezető transzlétra

dervisek tánca

velencei-tó

Zavar támadt az egyenesben
önmagába görbült
a pokol szava dördült
és így lett körre
örökkön örök (törött) tükörre

ördögi kör

sohasem pusztul az több
ki mindenét hagyva verdes
kezében egyszínű palettával
szivárvány színeket fest

é

sohasem verdes az többé
ki mindenét hagyva pusztul

verdes

a z őszi utolsó napján
csendes odutokba bújtok
megnyúlt arcú árnyak

csontos hangú lantján
vágyát sírja lehetetlen
kihulltak a szárnyak

az őszi utolsó napján

a halá
közeli élmény
napra felhőt
kormoló kémény
így riogatnak kora ősszel
azért is lopok magvakat
nyomomban a csősszel

hké

nem nézek már többet a napba
szemem hunyom
és az ébredő éjszaka bámul
önnön takart világomból
ahol mély
és feneketlen zsebeket gombol
a hit és a kétség
veszekedve rombol
önmagamhoz szakadékot épít e romból

gombol

a nap pokoltüze taszított a mélyb
hiába kapaszkodtam az éjbe
melyen hanyatló látomás vágtázott **e**
dühös szemeit forgatta
haragos szájával lármázott
eltörölve utat mint egy radír
tátongó fekete lyukká nadír

amikor megnyílt alattam az ég

é s nem győzöm kapkodni a fejem
milyen gyorsan telik az idő
de mintha mégis egy helyben állnék
termetes óriások törpék hajolnak fölém
csak bámulom őket miközben
elkopik az ujjam hegyéről a bőr
ezzel együtt eltűnhet az önazonosság is
valamelyest biztosan
aztán a következő hámréteg
ismét hozza az eltűnt formákat

az időtlen hegység lábainál tűnődve

minden a helyére kerü
elsimuló tájként terül
szét a homlokon
vagy repedést okoz
a hófehérre rágott csontokon
a kérdés mögött vonagló hiány
ez a gúzsba kötő lián
okozta többlet
volt és nincs
ebből köd lett

köd

nem is teljesen és nem is egészen
fél az igazság és reszket ha zúg
miközben fülébe suttogja álmát a hazug
és a mérgezett almát mohón rágya
majd fölé hajolva a tudás fája
ha kérdezed csak ez a válasz
igen a tudás fáj
ja

a tudás fája

a falevele
szél morzsolta morajlásba dűlnek
ágak végén végtelen hegedülnek
apró madárcsomók

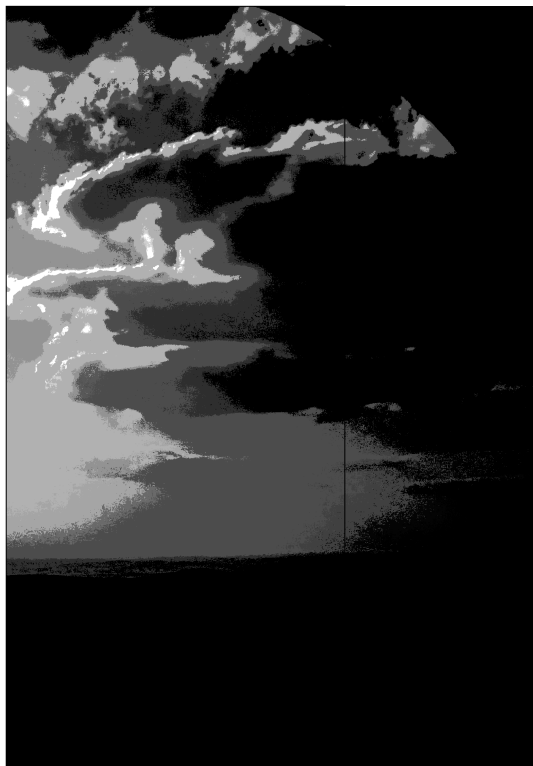
k

arcomba
a földet gyötrő gyökerek hányják
immár imának szánják
és némább vagyok mint a hold

egy fa két oldal

földre borul a hát
s görbe szorul a száj
körbe borul a táj
s földre szorul a hát

lét rán g

vértes

é vezredek fáradtsága összpontosul
egy mag bensejében
ez lenne a folytonosan születésére váró
pillanat
és miközben álma ittasan ténfereg
valahol
csuklás rántja hátára
az éjszaka térdein keresztül ránehezedő
meg nem élt jövő emlékeit

a kipréselt levegő

ez a csendéle +
a csendé lett
emésztő enyészet éget
és lemar fásult kérget
szemhøj nélküli
merevített képet

darabokra téplek

csendélet

a bban a csendben
amikor már az éjszaka sem lopózik
csillagnyi lábú pókok fonják
az álmokról vett
szőtttest

és abban a csendben megéled
az a rólad mintázott
szőtt test

szőtt

legyél a váro
tárd magad parttá
és folyóként úszom öledbe
eső nélkül születő pocsolyákká leszek
bőrödön az ezernyi száj kiszomjazó
veritéke

legyél a vidék
kucorogj maggá
és termőföldként öllelek körbe
tenger nélkül tüzelő szigetté leszel
bőrömdön az ezernyi fák égbe törő
teritéke

város vidék

nem lehetetlen virágot szedni
a tél éjszaka igyekszik fedni
jégcsillagot nyíló zúzmara
a védtelen kezét zúz marja
ettől veres a tenyér
hasítson bőrt húst
csontokig szúrva leér
és olvad az érte nyúló kezén

olvadás

lenyugvó szemedben a hajnal ébre
folyók feletti hidakon lépked
pírpalástot vet a határra
fák lombfelhei hátára
nőtt fűcsomók markolnák a földet
és csak pereg pereg a kevesebbire többet
csihol az értelem
páncélját veszve vértelen
az érzelem
hát célját veszve vértelen

d

az éjszakához

bemutatom
aludni
kenyér
szerda
pillanat
hazafelé
arcátlan
arcátlan
változás
szemgödör
bóják menetelése
hegyek
hám
rókavacsora
eltévedtem
tengernyi szem
fának lenni
aratás előtt
aratás
gesztenye
napéjfüggőség
tükör
madarak rendszere
gombolyag

gyertyán
tarthalmaz
örökké az új napra várva
rip
ő sz
halovány
hazafelé
hazafelől
dervisek tánca
ördögi kör
verdes
az ősz utolsó napján
hké
gombol
amikor megnyílt alattam az ég
az időtlen hegység lábainál tűnődve
köd
a tudás fája
egy fa két oldal
lét rán g
a kipréselt levegő
csendélet
szótt
város vidék

olvasás
az éjszakához

a borítón valamint a műben felhasználásra került
fényképeket a szerző készítette

elektronikus változat

ez a mű a creative commons
nevezd meg ne add el ne változtasd 4.0
nemzetközi licenc feltételeinek megfelelően
felhasználható

lelovics.zoltan@gmail.com

isbn 978-615-00-4185-8

válogatott versek 2014–2018